

Tuần Báo Vô Vi

31 tháng 1 năm 2016

Số 275

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Tu thiện mà còn tham vọng tại sao ?
2. Người thật tâm muốn phục vụ thì phải làm sao ?
3. Muốn có an ninh và mạnh khỏe trong cuộc sống thì phải làm sao ?
4. Tâm giao thanh tịnh là sao ?
5. Quy hội tâm linh thì phải quy hội làm sao ?
6. Giờ nào là giờ thật của Trời Phật ?
7. Không không gian không thời gian là sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Sydney, 12/04/98 5 :53 AM 1) Hỏi: <i>Tu thiền mà còn tham vọng tại sao ?</i> Đáp: Thừa xưng danh tu mà thiếu tu, tâm trí không dứt khoát, tánh tham vẫn còn, muốn có địa vị, rất dễ sa vào tình tiền loạn dâm, phá hoại hạnh đức của chính mình, thích lãnh đạo nhưng thiếu từ bi. Tu thì phải nhịn nhục, phục vụ tốt, trong tinh thần bất vụ lợi, thì phần hồn mới được sáng suốt và dễ dứt khoát chủ kiến, mọi người sẽ kính mến. Ngược lại thì chỉ hại phần hồn, lặn dần suốt kiếp mà thôi. Kệ : Sống thời dứt bỏ tâm ganh tị Thực hiện tâm tu chẳng giận si Đường đạo đường đời chung tiến hóa Thành tâm tu luyện tiến thanh tùy.	Sydney, 13/04/98 6 :10 AM 2) Hỏi: <i>Người thật tâm muốn phục vụ thì phải làm sao ?</i> Đáp: Thừa người thật tâm phục vụ thì phải thành thật trong tinh thần xây dựng chung, mỗi người một vị trí thì công việc chung chỉ có phát triển, rất nhịp nhàng, làm như không làm, chung vui hòa bình trong xây dựng, không bao giờ bị trở ngại. Kệ : Hình thành trật tự cũng do tâm Đóng góp một phần chung tiến thâm Xây dựng hình thành tâm trẻ vui Cùng chung phát triển lại mừng thâm.
Sydney, 14/04/98 3 :25 AM 3) Hỏi: <i>Muốn có an ninh và mạnh khỏe trong cuộc sống thì phải làm sao ?</i> Đáp: Thừa muốn có cuộc sống mạnh khỏe và an ninh thì phải tu sửa, quân bình luồng điện của nội tâm thì trước khi sẽ không tấn công được, tu tới sự thanh tịnh, nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật, tâm sẽ an và trí sẽ sáng. Kệ : Xây dựng tâm linh tự bạc bần Tâm minh trí sáng tự khai màn Duyên lành tái ngộ tùy duyên thức Học hỏi không ngừng tự tâm an.	Sydney, 15/04/98 2 :00 AM 4) Hỏi: <i>Tâm giao thanh tịnh là sao ?</i> Đáp: Thừa tâm giao thanh tịnh là cùng tu chung pháp, hành triển như nhau, nhìn nhau là biết liền, hai bên từ trường đồng nhịp gọi là thần giao cách cảm, có thể giúp đỡ lẫn nhau trong thanh tịnh. Kệ : Nhớ nhau cảm mến tâm bình đẳng Giải tỏa phiền ưu chẳng nhọc nhằn Nhịn nhục bừng sáng tâm quý đẹp Bình tâm phục vụ chẳng cơ cằn.
Sydney, 16/04/98 6 :45 AM 5) Hỏi: <i>Quy hội tâm linh thì phải quy hội làm sao ?</i> Đáp: Thừa quy hội tâm linh thì phải thật chất phác hành pháp môn mình đã tự chọn. Kệ : Lui về thực chất tự tâm hành Pháp giới khai huân tự tiến nhanh Đời đạo song hành tâm tự thức Duyên lành đạt pháp hướng về thanh.	Sydney, 17/04/98 5 :30 AM 6) Hỏi: <i>Giờ nào là giờ thật của Trời Phật ?</i> Đáp: Thừa giờ hành pháp là giờ thật của Trời Phật, bỏ tất cả chuyện đời trong lúc công phu tu học. Kệ : Cứu mình trở về cõi thanh không Giải bỏ trần tâm tiến một vòng Vượt khỏi không gian là tự tiến Chẳng còn mê chấp lại càng thông.
Sydney, 18/04/98 5 :00 AM 7) Hỏi: <i>Không không gian không thời gian là sao ?</i> Đáp: Người tu thiền đạt tới không không gian không thời gian tức là hoàn toàn giải nghiệp, khai khẩu thuyết chơn ngôn, bổ thí cho các nơi tu tiến. Kệ : Về không chẳng có ưu phiền hận Thuyết lý phân minh tự góp phần Tự thức chơn tình phân lý đạo Thực hành chất phác tiến cao tăng.	

ĐÁM CƯỚI VÔ VI

Thầy: ... (nghe không rõ). Anh chàng còn đây đi lấy vợ. Nhưng mà Vô Vi trong cái không mà nó có, thấy không? Cho nên, hôm nay mình có cơ hội dự nghi lễ đám cưới Vô Vi nhưng mà trong lần đầu tôi được dự. Hồi nào giờ chưa có ai, có nhiều người mời nhưng mà tôi không có phương tiện, không có thì giờ đi. Thành ra bữa nay có phương tiện, có thì giờ đến đây để nói việc tại sao Vô Vi mà còn có cưới gả. Bởi vì chúng ta tu ở trong tiến trình của chúng ta. Bây giờ mới thức giấc tu đây là gầy giống tu thì lần lượt những phần hồn khác cũng sẽ được tu, thấy chưa?

Cho nên, cái Vô Vi không có cảm sự cưới gả. Nhưng mà chỉ có cảm cái sự lười biếng thôi, thấy rõ chưa?

Cho nên, những người bạn mà của Vô Vi đã tu và thương yêu nhau có trong tình thương, nó có đời lẫn đạo, thấy không? Có đời, có đạo, có duyên đáng, có duyên nghiệp, nó mới gặp nhau, rồi có đạo nó tính cộng tác để nó tu thêm. Nhưng mà gia đình luôn luôn phải có nghịch cảnh, mà nghịch cảnh là tiến hóa.

Cho nên, các bạn có chung sống với nhau phải hiểu rõ tình thương và đạo đức mà luôn luôn phải giữ cái tình thương trong lúc ban đầu. Chớ không có nói bây giờ, bà già quá tôi ghét, không được. Tôi yêu bà lúc nào tới bây giờ cũng vẫn yêu. Bởi vì, cái phần hồn của bà đâu có già nữa? Khi người tu Vô Vi thấy vợ mình không già, thấy phần hồn vẫn tươi đẹp, vẫn là một hoa sen trong trắng, tự tiền tự giải, thấy nó cũng phần đầu, không phải là mình lấy vợ mà vợ thương mình. Không! Lo trong nguyên lý của Trời đất, chính nó phải tự giải và tự tiến. Thành ra người tu Vô Vi thấy vợ chồng cũng như không có vợ chồng, nó có nghĩa lý gì đâu? Ở thế gian họ quan trọng là vợ chồng. Trong quả địa cầu này, có nhiều cặp vợ chồng đã xây dựng ra, cũng như chúng ta hiện tại. Chúng ta là nối tiếp của cặp vợ chồng, thấy chưa? Chúng ta sống trong mảnh đất phù sanh này và chúng ta thấy sự đau khổ và hạnh phúc mà chúng ta nhận định được, gia đình đó hạnh phúc, hai ông bà không gây lộn, chiều lẫn nhau, thương yêu nhau, đó là về đời. Nhưng bây giờ chúng ta tiến tới một bước nữa, siêu hạnh phúc. Tôi thương yêu bạn để

tôi diu dắt bạn tiến hóa, đồng tiến, đồng tu. Tôi phải giữ cảnh thanh tịnh để tiến hóa vượt hai bên, đạt tới cái siêu phàm ở bên trên. Thì mỗi người một nẻo nhưng mà trong thâm tâm chỉ có một mà thôi. Mỗi chúng ta tu tiến về Vô Vi đâu có phải nhiều ông Phật, đâu có phải nhiều hồn nhưng mà nó chỉ có một thôi, nó nhứt trí hết, không có lộn xộn.

Cho nên, các bạn đã tu qua Vô Vi và các bạn đã dự qua những sự thử thách của đời lẫn đạo rồi tiến tới thành vợ chồng mà tay nắm tay, quyết tâm để trở về nguồn cội sẵn có của chúng ta ở bên trên. Chúng ta đã phân ly xuống thế gian để học tập phải học cho hết mọi trạng thái thì gặp cái nghịch cảnh nào chúng ta cũng phải học và chấp nhận để tiến thì lúc đó chúng ta mới thấy là ý nghĩa của cặp vợ chồng Vô Vi sẽ làm cho quả địa cầu tiến tới hòa bình tốt đẹp. Bởi vì tư tưởng của hai người đã hòa bình tốt đẹp thì sanh ra những người hòa bình và tốt đẹp.

Nhưng mà phần điển nó thanh thì dân bích ngọc có thể chuyển xuống thế gian để lập thế gian thành thiên đàng.

Cho nên, Vô Vi không có cấm các bạn ở trong giới đó. Nhưng mà Vô Vi đã thấy rõ rằng các bạn đã bị cấm bởi ngũ tạng các bạn rồi. Cái gì quá độ các bạn không chịu nổi thì cái chuyện đó không nghĩa lý gì hết. Nó hữu hạn tùy theo khả năng của mọi người, ta quyết tâm tu và những bạn đã có tâm tu và kết hôn với nhau, tôi mong rằng tiếp tục xây dựng để tu. Vợ chồng có thể sáng tác những bài mới để học, có cãi mới có tiến, có giận mới có tiến, cái đó phải có, không có gia đình nào không có. Có ông lão bà lão nào không nói chuyện với nhau nhưng mà trong thâm tâm cũng là giận hờn, cũng có nhưng mà rồi nó hiểu với nhau. Nó hiểu nhau khi nó hiểu nó rồi mới hiểu lấy nhau. Nó thấy nó sai lầm, nó mới tha thứ cho vợ nó. Nó thấy nó sai lầm nó mới tha thứ cho chồng nó, thấy không? Sự đòi hỏi quá đáng của mình làm cho chồng mình buồn thì mình cũng phải tự ăn năn hối cải và mình đem cái sự đòi hỏi đó tiến thẳng tới cái sự cởi mở, sáng suốt của càn khôn vũ trụ để phục vụ cho tất cả thay vì phục vụ cho một người chồng, thấy chưa? Khi mà chúng ta hiểu như vậy chúng ta dễ tiến tới đại giác, chúng ta dễ trở về với phần hồn căn bản.

Cho nên, những người bạn tu ở đây có quyền cười vợ gã chồng và trong đó là cái đường lối xây dựng để tiến hóa, lần lần sẽ có nhiều người tốt hơn. Bởi vì trước kia chúng ta không tốt vì chúng ta không hiểu ta. Ta còn mang cái bản tánh tham, sân, si đủ chuyện, rồi so đo với người chồng từ li từ tí, so thấy vợ người ta được sung sướng mà vợ anh khổ như này, cũng như thế này cũng gây gổ. Nhưng mà người tu Vô Vi nó không bao giờ nó gặp những cái trường hợp đó bởi vì nó ở trong tình thương và tha thứ. Cho nên, cặp vợ chồng đó lúc nào cũng vui vẻ. Mỗi đêm phải thiền vì nó thấy tốt, còn không thiền thấy sự gây gổ. Nó bành trướng đó là hạ trí bành trướng, trở về với giới hạ trí thì nó bành trướng, thấy không? Mà chúng ta trở về với thượng trí thì hai phần đóng góp lên, nó sẽ tiến hóa cao hơn và nó dễ hiểu hơn. Nó là một kho triết lý âm dương đời đạo. Chúng ta nắm cái căn bản đó để mà tiến giải, an ủi lẫn nhau, dịu dặt lẫn nhau. Sau này con cái chúng ta không phải cái thứ ác ôn bây giờ, thấy không? Chúng ta còn ác ôn lắm, chúng ta gặp phải nhiều nghịch cảnh. Còn nó không ác ôn, nó không gặp nhiều nghịch cảnh. Nó không gặp cái đó thành ra nó dễ tu hơn. Còn chúng ta tu ở đây gặp nghịch cảnh quá là chúng ta căn bản ác ôn, muốn hơn người ta, muốn lấn người ta, ghen ghét đủ thứ hết, đó là phần tử ác ôn.

Mà chúng ta đây rồi xây dựng cái giống dân không còn ác ôn nữa, nó cởi mở, nó thông cảm, nó dễ hiểu. Cho nên, đứa trẻ không tu tới bây giờ, sanh ra nhiều đứa rất thông minh. Huống hồ gì cha mẹ nó tu hành và biết chơn lý thì sanh ra đứa con rất tốt. Những giống dân đó thẳng từ trung thiên đưa xuống cho dân tộc.

Cho nên các bạn không phải là khuyến khích các bạn có cái đó, nhưng mà tùy duyên trợ hành. Không phải khuyến khích các bạn phải lấy nhau. Không! Nhưng mà tùy duyên, cái duyên nợ giữa hai bên phải kết thúc mà kết thúc bằng tiến giải chứ không kết thúc bằng nặng nhọc, tôi trả cho ông rồi tôi đi. Không! Trả một mối phải tiến giải và mình cảm, tiến về chơn lý để thông cảm mình triết ở bên trên, mới là tiến giải. Hành động của cặp vợ chồng tốt thì lối xóm đó được ảnh hưởng rất nhiều. Mà hành động cặp vợ chồng đó xấu thì tất cả người ta cũng buồn bực, thấy không? Cặp vợ chồng đó thông minh tiến hóa thì nó sẽ dẫn dắt nhiều người ở chung quanh nó và lối xóm cũng được tốt. Cái đường đó là Vô Vi đã và đang đi.

Đó, cho nên, các bạn đừng có nài hà gì khi mà có cái chuyện gì mà nó tới trong cái cơ duyên, mình không có thể bỏ được, mình phải ôm lấy để tiến giải, không sao. Nhưng mà không phải kêu bằng khuyến khích làm bậy. Nhưng mà đó là đứng đắn trong cái thiên cơ, đứng đắn trong thiên ý. Bởi vì bạn xuống đây phân li từ Ngọc Hoàng xuống, ngày giờ nào xuống thế gian bạn chưa hiểu nhiệm vụ làm việc cho quả địa cầu bạn chưa minh. Thì ngày giờ nó tới nó chuyển cho bạn thì bạn phải nắm lấy mà tiến là bạn nhờ có tu. Còn khi mà bạn nắm lấy mà để củng cố cho cá nhân thì không bao giờ có sự tu, không có sự tiến bộ ở tương lai của phần hồn.

Cho nên, căn bản của chúng ta là nghĩ về phần hồn và cứu rỗi về phần hồn. Không nên tìm tòi những đời tư của người ta rồi làm cho người ta đau khổ. Không! Chính mình phải tìm tòi nơi đời tư của mình, sự sai lầm của mình, sự ô trược của mình, chính mình biết nhưng mà mình không chịu sửa đó là mình có trách nhiệm đối với cái huyền cơ của tạo hóa bây giờ là cái cơ thể này. Bây giờ các bạn tham ăn quá rồi nó hư bao tử, ai lo cho bạn? Đó là bạn phải biết thương bạn.

Chúng ta, con người là thực thi nhiệm vụ yêu thương. Bạn biết yêu thương bản thể bạn. Bạn biết lo lắng bản thể bạn thì bạn sẽ lo lắng cho mọi người xung quanh.

Cho nên, người tu nó có cái đó. Nhưng mà cái đó là gì? Cái phước. Hỏi tại sao? Anh tu anh mới có phước còn anh không tu anh không có phước. Cái người tu nó biết lo cho nó thì nó được hưởng nhiều hơn. Còn người không tu, không lo cho nó là nó phá hoại nó. Nó thấy của ai cũng giật để ăn, thấy cái gì cũng chòng chát trong đầu nó. Nó lãnh hết những sự nặng trọc của thiên hạ. Nó cướp giật của người ta là nó lãnh những sự nặng trọc. Còn nó bố thí cho người ta là nó hóa giải và dẫn tiến mọi người, thấy không? Thấy rõ cái đường lối đó.

Khi các bạn tu rồi, các bạn đâu có tâm tư ích kỷ, bạn đâu có tâm tư muốn giật của thiên hạ. Cái gì nó có công bằng mà thôi, thấy chưa? Thì tự nhiên cái sự công bằng đó bạn đối xử bên ngoài cũng như bên trong thì cơ thể bạn đâu có bị đau khổ ở sau này. Bệnh hoạn nó ít, thì cái phước bạn sẽ được hưởng. Và nói về phần thanh điền ở bên trên các bạn được đi và tiến hóa dễ dãi và tiến lên bên trên. Nhờ cái thanh điền, cái vốn, cái đồng tiền mà đây mua vé máy bay lên trên đó phải bằng tiền, không phải bằng giấy mực nữa, thấy không? Bây giờ các bạn không tu, không giải.

Cho nên, sau này chúng ta cố gắng tu trong ý niệm của tôi. Những cặp vợ chồng Vô Vi sẽ tạo ra nhiều người Vô Vi rồi sẽ có cái làng Vô Vi trong tình thương và đạo đức, thấy không? Nhưng mà ở đời hay gặp nghịch cảnh, người thiếu tu hay yếu hèn ở chỗ đó, buồn bực trong lúc mình giải không nổi cho mình rồi mình buồn bực, bực tức. Mình để nó tự nhiên đi, có buồn bực, bực tức cho mầy khóc hết rồi mầy sẽ thấy mầy, có gì đâu? Tức nước thì vỡ bờ, thấy chưa? Rồi nó sẽ giải quyết.

Đó, cho nên, vui thiệt vui bữa nay, chúng tôi đã được thấy một cặp vợ chồng có thiện chí tu từ bắt đầu và nói tôi không lấy chồng, anh kia cũng nói tôi không lấy vợ. *(Tất cả cùng cười)*. Nhưng mà cái tơ duyên đưa tới rồi nó cũng vợ chồng.

Nhưng mà bây giờ hôm nay anh em chúng ta đạo hữu người tu Vô Vi chứng minh cho cặp vợ chồng này được hạnh phúc đạo lần đời mà đời lần đạo phải thương suốt. Còn nếu hai bạn tiếp tục đi con đường không hay thì bao nhiêu khối óc này và bao nhiêu cặp mắt này nó sẽ rơi lụy, thấy chưa? Phải cố gắng nắm đó mà tu.

Bởi vì, bao nhiêu người tu này tới chứng kiến cái lễ thành hôn này là muốn đưa tới một ý nghĩa cao siêu hơn, đời lần đạo. Chớ không muốn đưa cái ý nghĩa ô tạp giả tạo. Không! Chúng tôi đến đây không phải vì miếng ăn, nhưng mà vì tình thương và đạo đức của tương lai quả địa cầu này.

Cho nên, các bạn phải hiểu sâu một chút rồi các bạn tu, chung sống với nhau rồi tu, rồi thấy nhiệm vụ Thượng Đế đã ban cho mọi người phải làm cái gì ở sau này là sự sáng suốt, giữ lấy sáng suốt mà đem đến sự hòa bình cho nội tâm, không ngoài tình thương và đạo đức. Chiến sĩ của Vô Vi chỉ nắm hai cái gươm tình thương và đạo đức mà thôi, xông pha bất cứ một trận giặc nào cũng tình thương và đạo đức.

Bởi vì các bạn biết rõ rằng phần hồn bất diệt thì bạn cứ giữ tình thương đạo đức, trận địa nào các bạn cũng tới không sao. Bây giờ mặt trận mới của cặp gia đình này, của cặp vợ chồng này là mặt trận mới đây. Nhưng mà phải giữ hai cây kim đó múa cho khéo, thấy không? Chiến sĩ đó phải múa cho khéo mà đi trong tình thương đạo đức, rồi mới tiến tới sự tốt đẹp ở bên trên.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – ngày 31/10/1977)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

N, ngày 30/01/1997

Kính gửi Đức Thầy,

Con không biết viết thế nào cho Đức Thầy vì cầm đến giấy thì con có cảm giác là Đức Thầy biết hết rồi, con có viết là chỉ vì lòng tham của con còn!

Chú H về VN đã giúp đỡ chúng con rất nhiều, đã khám bệnh một số bạn đạo chúng con. Nhất là con, bệnh nhiều lắm! Vì con ở giòng sông đen Thầy ạ ! Ngày con mới đến thì nước sông trong xanh, đến bây giờ thì nước sông đen kịt như nước cống, mà con thì chưa có phương tiện để đi. Nhớ năm xưa Thầy cho con bài thơ mà hai câu cuối bài là :

" Thiên cơ quá đổi nhiệm mầu

Giam hồn nơi cảnh có đầu có đuôi "

Đúng với hoàn cảnh của con hiện tại : Luật nhân quả mà con phải chấp nhận thôi! Thầy ơi! Con có cảm giác là Thầy đã chuyển chú H đến với chúng con, một người mà chúng con cần phải học tánh khiêm nhường, điềm đạm! Dù làm việc nhiều vì các bạn đạo bao vây chờ khám bệnh, chủ ấy vẫn vui vẻ dịu dàng không để lộ nét mệt mỏi. Chỉ tiếc thời gian quá ít, chúng con không có thì giờ đàm đạo cùng nhau. Thầy ơi! Chúng con rất nhớ Thầy! Chúng con chỉ còn biết cố gắng tu để được gần Thầy, tùy theo trình độ của mỗi người. Riêng con thì nặng nề quá Thầy ạ ! Con có một bạn đạo cho một mẻ dai "Lục Tự Di Đà" mà Thầy đã ban ân điển, con đeo mới có 2 ngày, nó đen như chì! Nhìn mẻ này, con có cảm giác căn cơ con quá nặng, quá khứ tội lỗi quá nhiều. Tuy biết đạo, biết Thầy, hai mươi mấy năm con tu hành trì trệ quá, ngu si và chậm mở trí, nên lúc nào cũng như người bắt đầu tu. Nhớ lại những ngày chưa tu PLVV, nếu chậm gặp Thầy, con đã khùng điên rồi. Như vậy con cũng tiến theo trình độ của con thôi.

Con xin dừng viết, viết nữa, con sẽ viết lung tung Thầy xem mệt. Thầy có thì giờ Thầy viết vài chữ cho con đỡ nhớ, nếu bạn con không dám, vì con đang tập tánh hồn nhiên và tự nhiên để hoàn thành một điều ao ước trên bước đường tu học, v... v...

Kính chúc Thầy mạnh khỏe, trẻ mãi không già!

Kính thư,

Con, NTL

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Sydney, ngày 10 tháng 02, năm 1997

L con,

Thầy vui nhận được thư con nhắc nhở lúc con tương ngộ Thầy với con tại quê nhà. Chúng ta có duyên mới gặp nhau, người thực hành ảnh hưởng người chưa thực hành. Chính con đã học, hiểu một phần cuộc sống của chính mình và nghiệp lực của chính mình. Con có duyên lành ngộ được PLVVKHHBPP. H cũng vậy, H là một người nhẹn nhục, thắm kín tu học, không có ý lại tranh chấp với ai, chỉ lo tu sửa mình vì hiểu rõ nghiệp lực của chính chúng ta không phải ở kiếp này, mà từ nhiều kiếp rồi. Nếu chúng ta không hành triển, phát triển cái PLVVKHHBPP, khứ trước lưu thanh thì làm sao giải được nghiệp tâm của chính mình.

Ngày hôm nay con có duyên lành được phù hiệu lục tự để nhắc nhở con tự thức tự tu, nhưng cơ tạng con ô trược, không có thanh sạch cho nên mờ mờ làm hoen ố phù hiệu con đã đeo, điều đó chứng minh là cơ tạng con không sạch, bộ ruột con không có trong sạch. Cố gắng làm PLTC đi, Soi Hồn rồi nó sẽ giải qua hơi thở, qua mồ hôi, rồi từ từ cái mờ con bớt mất, thì nó sẽ không đen.

Con quá khổ, quá thiếu thốn, nhờ sự kích động và phản động của tình đời, con lại hiểu con nhiều hơn, con thấy rõ nghiệp lực của con, chính con đã làm cho con khổ, khi con ý thức rồi, con phải lấy

nguyên khí của Trời Đất tự tu tự giải, thì mới kịp thời. Con nhìn được con sông trong lành, biến tới đen dơ, tại do đâu ? Do sự lưu thông của xã hội không thông suốt, cho nên bị ứ đọng. Xác của chúng ta cũng vậy: ăn một ngày 3 bữa, rất nhiều, ứ đọng thành độc tố, hôi tanh, thì trước khí xâm chiếm khối óc của chúng ta và tạo sự rắc rối cho chính mình, không hiểu mình là ai, từ đâu đến rồi sẽ về đâu ?

Con đề cập đến luật nhân quả thì con phải hiểu nguyên lý này, ôm lấy nguyên khí của Trời Đất làm gốc để giải tỏa những trước khí trong nội tâm của chính mình, mà lo tu. Con cũng như Thầy, Thầy cũng như con, chỉ có thực hành thì mới tự cứu được, chẳng có ai cứu mình ngoài sự thực hành tự cứu mà thôi. H. đêm đêm lo tu, hạ mình học hỏi, ngày hôm nay Người mới có cơ duyên trực diện với các con và công hiến những gì Người đã hiểu biết trong thật thà và khiêm tốn. Nhịn nhục là chánh. Tiên, Phật cũng nhờ nhịn nhục mới tiến hóa. Các con cũng vậy, hoàn cảnh là ân sư giáo dục con, bắt buộc phải nhịn nhục để tiến hóa, chính mình sai chẳng có ai sai, sửa mình để tiến, không nên để nghiệp lực lôi cuốn nữa, áp dụng rất ráo. Pháp lực càng ngày càng mạnh mới giải được những gì ứ đọng trong người của con. Con hiểu thì con phải cố gắng, mới có cơ hội trở về gốc gác của chính mình, dày công sẽ đạt được kết quả, đặt niềm tin nơi Thượng Đế. Nếu con còn tham lam, ô trước, không chịu tự giải thì cái ô trước này con không có thể rời khỏi được. Lấy oán làm ân con mới thấy sự lầm của

chính con. Tất cả những gì xung quanh đang được hình thành, đã và đang dẫn tiến chúng ta hướng về thanh tịnh mà tu. Tu mới cảm nhận được sức mạnh của Thượng Đế đã và đang ân độ các giới, bất cứ từ hoàn cảnh nào cũng có cơ hội tiến hóa, kể cả địa ngục.

Con ráng tu đi, hướng về thanh tịnh mà tu, con sẽ thấy con nhiều hơn, thấy nghiệp lực của con, con mới giải được, chứ không thấy nghiệp lực của con, làm sao con giải được, còn ẩn tàng trong khối óc, thần kinh, và trong cơ tạng của chính con? Mỗi ngày lời nói của con muốn tu tiến, nhưng mà sự tham lam, việc ăn uống, suy nghĩ không dứt khoát, khó tiến, và trí không mở. Chúng ta dứt khoát thất tình lục dục, nhân duyên, thì chúng ta sẽ có cơ hội mở trí. Thất tình lục dục nó bao vây khối óc của chúng ta. Nếu chúng ta bằng lòng tự giải thì trí sẽ mở, tâm sẽ khai, bằng lòng tu để ảnh hưởng người kế tiếp, làm đại sự không có làm tiểu sự .

Hiểu mình trong thanh tịnh, mới có cơ hội ảnh hưởng người kế tiếp, hiểu được chính họ, hiểu được phần hồn của họ, hiểu được khả năng sẵn có của chính họ, là điều may mắn nhất ở trần gian này. Con cũng vậy, cố gắng tu đi, hoàn cảnh sẽ thay đổi, hoàn cảnh là ân sư, hoàn cảnh luôn luôn theo dõi con, mới giúp đỡ con tiến hóa; và không chịu tu học rõ rệt thì sự tiến hóa không thành. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Australia, ngày 6 tháng 5 năm 1998
VMP TOUR CAIRNS

Đêm vui tạm biệt PentHouse
Cầu xin mưa giảm trước sau đẹp tình
Thầy khai bể mạc phát hình
Tạ Từ một tấm thơ hình Thầy ban
Bắt tay tạm biệt người đông
Bà cụ chín chục thông dong¹
Cùng chung tham dự một vòng đó đây
Cuộc vui thanh nhẹ đủ đầy
Thành tâm phục vụ vui say đạo đời
Đến giờ cũng phải xa rời
Nhớ Trời luyện tiếc cảnh đời dở hay
Ước mong tái hội dịp may
Cùng chung học hỏi cùng thay tình Trời
Trong không mà có sáng ngời
Tâm vui thanh tịnh nơi nơi an toàn
Xem hình tâm cảm thấy an
Món quà lưu niệm hoàn toàn tự do
Ra đi Bé có dặn dò
Về không thanh nhẹ chẳng lo chuyện đời
Tham thiền nhập định hợp thời
Quý yêu Trời Phật thanh thoi nhẹ nhàng.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

¹ Bà cụ chín mươi là bác Cao Thị Giậu, mẹ anh Lê Thanh Tùng, đã chiếm giải VOVİ MARATHON năm 1998 vì đã gặt hái được nhiều frequent flyer mileage nhất trong năm, đã đi du lịch xa nhất, dài nhất trong một thời gian ngắn nhất để tham dự cho bằng được Vô Vi Australia Tour. Người trẻ đi tới đâu là cụ đi tới đó! Xin quý vị cho một tràng pháo tay !!!

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Mười Bảy

DO ĐÀN CƠ HỎI ĐÀN CƠ THUẬT RÕ LỄ TRỜI
CÀNG CẦU LÍ CÀNG TÔI LÍ SỰ THẬT ĐÁNG BUỒN

Phật Sóng Tế Công
Giáng ngày 23 tháng 3, năm Nhâm Tuất (1982)

Thơ

*Giáo hóa chúng sinh như sơn đặng
Ngũ phân nhiệt độ nam cứu chừng
Đạo giá từ hàng phi nhị hi
Nhất mạch vĩnh trường quý hữu hằng.*

Dịch

Dạy người khó tựa vượt non cao
Chẳng dám hi sinh cứu được nào
Thuyền Phật há đem cho trẻ giỡn
Thả dòng trường cửu quý là bao.

Tế Phật: Kể truyền pháp, dạy đạo phải có đức tin tuyệt đối, cùng tinh thần phục vụ hi sinh cao độ, mới mong giúp hành giả ban pháp cứu đời thành công, còn nếu như thiếu lòng nhiệt thành thì làm sao có thể hướng dẫn được lòng người hướng về đường chính? Thậm chí có lắm kẻ hằng ngày lớn tiếng bàn về việc tu đạo, đóng cửa tạo xe, miệng nói tâm chẳng hành, lòng dạ hẹp hòi mở miệng nói đại từ bi, theo như ta thấy thì toàn là nói dối mà thôi, họ chẳng rõ tinh thần nhập cửa Thánh, tu Thánh đạo; hằng ngày họ chỉ cầu Thần Thánh ban ơn, chỉ rõ bên mê, hoặc hỏi về nhân quả, nếu tu đạo như vậy, đương nhiên một kẻ phàm phu, đối với tâm linh

của mình hoàn toàn vô ích, bỏ hình bắt bóng, tự mình đi lạc đường để rồi lìa xa đạo lớn.

Thế mới biết tu đạo là việc vĩnh cửu, nếu như lấy sự huyền hoặc mong lung mê hoặc lòng người đều là đạo nhất thời, chẳng phải đạo trường cửu. Ngày nay Thánh Hiền Đường giữ sứ mệnh phổ hóa thế đạo song thế gian biến đổi quá nhiều nên phải giải quyết vấn đề từ căn bản, để giúp mọi người tu tâm sửa tính có hiệu quả một cách mau lẹ, và sớm minh tâm kiến tính cùng tự tu tự độ.

Do đó, việc hoằng dương đạo pháp của Thánh Hiền Đường hiện nay được Thánh Thần Tiên Phật tận tình giúp đỡ, chư vị không ngại khó khăn gian khổ quyết tâm nâng cao trí tuệ giác ngộ của người tu đạo. Nếu như kẻ tu đạo mà không tu, không giác ngộ thì đạo hóa ra vô ích, chỉ say mê cái vỏ bề ngoài, còn đối với việc tu đạo chỉ là giả dối mà thôi.

Thái Sinh: Thưa, tác lòng tha thiết của ân sư thật quả đúng, cách tu đạo ngày nay có kẻ thích tìm hiểu về cơ tạo hóa, có kẻ ưa hiển hóa, tới nổi đạo tràng ồn ào náo nhiệt như cảnh chợ đêm, theo như con nghĩ người ta sẽ mĩa mai là: “Khói nhang nghi ngút lắm đấy”.

Tế Phật: Trò ngoan nhận xét rất đúng, song liệu con có thể biến đạo tràng thành cảnh chợ đêm như vậy không?

Thái Sinh: Ha ha, là khách đạo chân tu sợ rằng sẽ như chim én, cố gắng bay cũng sẽ phí sức mà thôi.

Tế Phậ: Ha ha, quả nhiên trí tuệ trò ngoan sáng suốt, chúng ta không chỉ bàn luận suông, mà còn phải lo viết sách.

Thái Sinh: Thừa vâng, con đã lên đài sen, kính mời ân sư lên đường.

Tế Phậ: Đã tới nơi.

(còn tiếp)

